

Често сж сполучвали да опитомяватъ малки вълчета. Френскиятъ естествоизпитателъ, Ж. Кювие, разказва за едно малко вълче, отгледано както куче отъ единъ господинъ, който после го подарилъ на Парижката зоологическа градина. Въ началото младиятъ вълкъ билъ непримиримъ въ новата си срѣда, ялъ много малко и билъ равнодушенъ къмъ своя пазачъ. После вълкътъ се примирилъ съ положението си и свикналъ съ новия си животъ. Следъ 18 месеца първиятъ му господарь се върналъ и когато дошелъ при вълчата клетка и повикалъ по име своя вълкъ, за общо очудване, вълкътъ позналъ гласа на своя господарь и съ голѣма радостъ се хвърлилъ къмъ него. Но това сж рѣдки, единични случаи. Щомъ малкото нагледъ отитомено, вълче поотрасне, като че ли подивява, възвръща се вълчия му характеръ, напада на домашнитѣ животни и при пръвв удобенъ случай избѣгва и хваща гората. Затова нашия народъ казва: — „вълкътъ си мѣни козината, но характера не“.

Следъ 3 години малкиѣ вълчета порастватъ напълно и ставатъ годни да се размножаватъ.

Вълцитѣ живѣятъ 15 до 20 години, но повечето не достигатъ до тази възраст: загиватъ въ борбата си за животъ или отъ ржката на човѣка — най-голѣмия му неприятель.

Вълкътъ е най-голѣмия ни неприятель — звѣрь изъ нашитѣ планини.

Въ голѣмитѣ градове и селища не се чувствува голѣмата опасностъ отъ вълцитѣ, но за стопанитѣ, скотовѣдци изъ планинитѣ и полетата, за пжтницитѣ презъ зимата, вълцитѣ сж цѣла напасть.

Благодарение на отличното имъ зрение, слухъ и мирисъ, вълцитѣ отдалече надушатъ стадата или минавашитѣ кервани отъ коне, пренасящи разни товари изъ планинскитѣ проходи и пжтеки, нападатъ ги и праватъ страшни опустошения.